

РЕШЕНИЕ

№ 21505

гр. София, 29.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6292** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.111, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на К. Д. Н. – изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора в [населено място] срещу ЗАПОВЕД №252/30.04.2026г. на началника на затвора в [населено място], с която на лицето на основание чл.104, ал.1 във вр. с чл.101, т.7 ЗИНЗС, му е наложено дисциплинарно наказание „ИЗОЛИРАНЕ В НАКАЗАТЕЛНА КИЛИЯ“ за срок от 7 денонощия за нарушение на чл.96, т.3 и чл.97, т.5 ЗИНЗС.

По изложените съображения в жалбата за неоснователност на посочените от ответника мотиви -се моли да се отмени заповедта. Конкретно се твърди, че не е бил в неадекватно състояние /зачервен и със забавен говор/, за да посещава съответните занятия, като състоянието му е следствие на употребявани ежедневно медикаменти за болестта му епилепсия. На второ място твърди, че има издадена и втора заповед за същото. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени заповедта.

Ответникът - НАЧАЛНИК на затвора в [населено място], оспорва жалбата чрез процесуалния си представител и моли същата да се отхвърли.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На първо място жалбата е процесуално допустима -срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.111, ал.1 ЗИНЗС. Подадена е от активно легитимирано лице – адресат на наложеното дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“. Също така оспорването е в срок - заповедта е била връчена на 05.05.2026г. от която дата е

започнал да тече тридневният срок за оспорването ѝ, съответно жалбата е от 08.05.2026г. Изрично са сročността на жалбата съдът е изложил мотиви в протокола от 29.05.2026г. Направено е и изявление от процесуалния представител на ответника за това. Ответникът следва така да организира документооборота, че да има гаранция за упражняване правото на жалба на лицето. Не може да отказва приемането на същата, ако няма плик.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

С Докладна записка (ДЗ) от 15.04.2026г. №.21-860-1 до Началника за СЦз от инсп. М. Т. са изнесени данни, че на 02.04.2026г. в 14,30ч. инсп. Е. Я. е докладвал, че от страна на л.с. Н. има повторно отказване да бъде пуснат на училище, тъй като е във видимо неадекватно състояние и започва да се дължи агресивно. Снети са и 1бр.обяснения от свидетел В. Г., че л.с. е дошъл на решетката във видимо неадекватно състояние, искал е да излезе за училище и е започнал да спор с постовия надзирател. Направен е извода, че има нарушение на чл.96 т.3 и чл.97, т. 5 от ЗИНЗС по смисъла на чл.100, л.1 и ал.2 т.1, т.2 и т.5 от ЗИНЗС - неадекватно състояние и грубо и арогантно държане спрямо служител, поради което е предложено да се наложи наказание за срок от 7-дни. Съответно е издадена оспорената заповед за държането на лицето на 02.04.2023г. в 14,30. /Следва да се има предвид, че има и предходна заповед №251 за подобно поведение, но в 13,30, по която оспорване е прекратено .адм.дело №5903/26г. с невлязло в сила определение/.

Към преписката е приложена и докладна записка от инсп.Е. Я. №111-21-860-2 от 03.04.2026г. видно от която на 02.04.2026г. в 14,30 като постови на пост 18 в Vгр. л.с. К. Н. повторно е отказано да бъде пуснат на училище, поради видимо неадекватно състояние, започнал е да става агресивен и е отправил обидни думи към служителите.

Приложени са и обясненията на В. Г. -също л.с. от Vгр., видно от които лицето е било неадекватно-напушено.

От ответника е представена извадка от мед.журнал-л.29 гръб, видно от която лицето употребява лекарската Клонарекс и С., които е общоизвестно, че са лекарствени продукти за лечение на епилепсия.

От правна страна съдът намира следното:

Заповедта е издадена от компетентен дисциплинарно – наказващ орган, в кръга на правомощията му, съгласно в чл.104, ал.1 ЗИНЗС.

Съдът намира обаче, че при постановяване на административния акт са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, регламентирани в чл.100 – чл.111 ЗИНЗС. По конкретно не е спазен чл.105, ал.1 ЗИНЗС, който въвежда императивно задължение за изслушване на нарушителя преди налагане на наказанието.

В случая това изискване е било изпълнено само формално. В приетия по делото Протокол на Комисията по чл.35, ал.1 ППЗИНЗС (т.III) т.6 единствено е отразено, че изброените в т.1 лица лишени от свобода са били изслушани във вр. с ДЗ. Липсва обаче, каквото и да е отразяване на резултатите от това изслушване: дал ли е жалбоподателят обяснения или е отказал, по кои от двата последователни случая описани в ДЗ; имал ли е възражения относно констатациите в ДЗ. Според регламента на чл.102, ал.1 ЗИНЗС при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид характерът и тежестта на извършеното нарушение, отношението на лишения от свобода към него, поведението му преди това и здравословното му състояние. Именно изслушването на нарушителя от дисциплинарно - наказващия орган ще даде възможност на последния да формира обосноваван извод относно тежестта на нарушението и отношението на лишения от свобода към него.

Видно е от протокола, че са изслушани няколко лица и буди съмнение факта, че нито едно не е дало обяснения. В протокола изрично трябва да пише за всеки л.с., че е отказал или съответно е

дал и какви точно обяснения.

Ето защо -съдът намира, че задължението за изслушване е осъществено формално. Това нарушение на процесуалните правила съдът определя като съществено – такава, което е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред него въпрос. Следва да се има предвид, че пред съда още на етап жалба лицето обяснява, че е бил в подобно състояние дащото употребява медикаменти за заболяването си епилепсия. Това се установява и от извадката от медицински журнал.

На второ място съдът установява и друго процесуално нарушение. В ДЗ се сочи, че се е държан арогантно със служителите и е използвал обидни думи, като не е посочено какви са те. Отделно в данните на свидетеля няма подобни констатации. Същите се свеждат само до неадекватно състояние. Смесването на тези 2 нарушения за едно общо наказание с оспорената заповед -също е процесуално нарушение. Не се касае за наличието на норма в ЗИНЗС подобна в ЗМВР, че за един вид нарушения -може да се определи общо наказание. В действителност са издадени 2 заповеди, но те касаят идентична фактическа обстановка по място и обстоятелства, но не и по време- часовата разлика е 1 час. Предвид гореизложеното трябва да се има предвид, че посочените за нарушения от ответника норми са 2- чл.96, т.3 и чл.97, т.5. Първата разпоредба касае неспазване на правилата, както и т.5 визира употребата на спиртни напитки и наркотични вещества. Следователно отново има непълнота в описателната част на нарушението - след като се визира арогантно поведение и обидни думи към служителите -освен, че трябва да се посочат, следва и да се визира нормата, която задължава лицата за конкретно поведение спрямо тези служители. Касателно второто нарушение - от докладните на двамата служители не е ясно, че се дължи неадекватното състояние на подобни вещества.

На следващо място наложено е едно от най-тежките наказания -това по чл.101, т.7 от ЗИНЗС, което видно от чл.102, ал.2 за нарушения по чл.100, ал. 1 т.1,2,3 и 5 изисква да има системност. В ЗИНЗС няма определение за системност, но съгласно този израз в други актове - трябва да има няколко нарушения от съответния вид, за които има наказание влязло в сила в определен период., каквито данни няма.

С оглед всичко изложено -заповедта е процесуално и матератилно незаконосъобразна и следва да се отмени.

ВОДИМ СЪДЪТ и на чл.111, ал.6 и ал.7 ЗИНЗС,

РЕШИ

По жалба на К. Д. Н. – изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора в [населено място]

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №252/30.04.2026г. на началника на затвора в [населено място], с която на лицето на основание чл.104, ал.1 във вр. с чл.101, т.7 ЗИНЗС, му е наложено дисциплинарно наказание „ИЗОЛИРАНЕ В НАКАЗАТЕЛНА КИЛИЯ“ за срок от 7 денонощия за нарушение на чл.96, т.3 и чл.97, т.5 ЗИНЗС.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава дванадесета АПК пред тричленен състав на Административен съд София – град, в 14-дневен срок от получаване на съдебния акт с мотивите от страните.

СЪДИЯ